

ΟΙ ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΚΑΘΑΡΙΟΤΗΤΑΣ ΣΤΟ Α.Π.Θ. ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΠΑΡΑ ΠΕΙΘΑΡΧΗΣΗ ΚΑΙ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ

Η «αισθητική» ευθύτητα των πρωταγωνιστών αρχών, με επίκεφαλής των άσπιλο και αμόλυντο, άνθρωπο με καθαρό κούτελο (sic) Μάνθο, έχει οδηγήσει σε μία ένταση της καταστολής της πολιτικής και όχι μόνο έκφρασης μέσα στους χώρους του Α.Π.Θ. Με αρχή ένα χρόνο πριν και με την οπισθοχώρηση του φοιτητικού κινήματος, ειδικά συνεργεία αλλά και υπάλληλοι της καθαριότητας του πανεπιστημίου, έχουν επιφορτισθεί με το καθήκον να καθαρίζουν άμεσα κάθε σύνθημα που γράφεται σε τοίχο και να κατεβάζουν οποιαδήποτε αφίσα κολλάται μέσα στο πανεπιστήμιο. Το αποτέλεσμα είναι, οποιαδήποτε προσπάθεια γίνεται για πολιτική δράση και άλλη έκφραση, με τη χρήση αυτών των μέσων να καταστέλλεται εν τη γενέσει της, αφού συνήθως κανένα σύνθημα, σχέδιο, ζωγραφιά ή αφίσα δε μένει πάνω από μισή μέρα χωρίς να καθαριστεί.

Και όλα αυτά φυσικά με τις πλάτες αριστερών και δεξιών παρατάξεων -που αποφεύγουν συστηματικά την αφισοκόλληση σε τοίχους όπου παρεμβαίνουν τα «συνεργεία»- αφού αυτές έχουν εξασφαλίσει το δικό τους θεσμικό χώρο έκφρασης στα τραπεζάκια και τους διαδρόμους όπου επικρατεί μια περίεργη εκεχειρία όσον αφορά την καθαριότητα. Αλλωστε, ότι μπορεί να ενταχθεί μέσα στα πλαίσια της πολιτικής καθαρ(ι)ότητας, όπως ο φοιτητικός συνδικαλισμός δεν χρειάζεται να καθαριστεί.

Γιατί η εκάστοτε εξουσία σπεύδει να χαρακτηρίσει ως βρωμιά οτιδήποτε δεν εντάσσεται στο δικό της σύστημα ταξινόμησης και ομαλότητας, υποδηλώνοντας αυτό ακριβώς: ότι η εν λόγω ύλη δεν θα έπρεπε να βρίσκεται εκεί, γιατί απλά δεν τη γουστάρουν. Κι η επίδραση της λέξης «βρωμιά» είναι καταλυτική αφού είναι φορέας μιας σχέσης βασιζόμενης στα όσα έχει ενσωματώσει ο καθένας από την καπιταλιστική ηθική της καθαρ(ι)ότητας. Η μαγική επίδραση λοιπόν της λέξης βρώμα, που στη φαντασία του καθενός προκαλεί το φόβο της μόλυνσης και της ρυπαρότητας (τζικ-κικά), χρησιμοποιείται για να σκεπάσει την απόρριψη των ακατάλληλων – επικίνδυνων στοιχείων από τις τακτοποιημένες κοινωνικές σχέσεις, είτε αυτά τα στοιχεία παίρνουν μορφή πολιτικού λόγου είτε απλά παραβιάζουν τα κυρίαρχα αισθητικά πρότυπα.

Όλα αυτά βέβαια, στην πράξη, γίνονται με φόντο τη συνεχή προπαγάνδα συνδικαλιστών και καθηγητάδων για την έλλειψη πολιτισμού που εμπεριέχει η αφισοκόλληση και το γράψιμο με σπρέι. Έτσι ο κάθε καθηγητής Λάζος, με την δικαιοδοσία που του δίνει το απαστράπτον καθηγητικό κύρος του, φτάνει να εντατικοποιεί με τις εντολές του την εργασία των καθαριστών, χτυπώντας τους με το βούρδουλα, για να τρέχουν πίσω από κάθε απόπειρα έκφρασης έξω από τα αυστηρά καθορισμένα πλαίσια της πολιτικής της καθαρ(ι)ότητας... Εμείς από την άλλη από τους υπαλλήλους της καθαριότητας δε ζητάμε τίποτα περισσότερο από το να ξεπεράσουν τους φόβους τους και να δείξουν την ίδια αλληλεγγύη που δείχνουμε και εμείς όποτε μας χρειάζονται, αλλωστε από την ίδια μεριά βρισκόμαστε...

Αυτή η πρακτική, δεν είναι ούτε χθεσινή ούτε τυχαία. Αντιθέτως τη βλέπουμε παντού: Από τον διάσημο Πεντακαθαρίδη και τον καθαρό νομάρχη, μέχρι τη μόνιμη δεξιά επωδό «Άντε πλύσου!». Από το καθημερινό σοβάτισμα των τοίχων και το σβήσιμο κάθε συνθήματος μέχρι το ξήλωμα στεκιών και αυτοδιαχειριζόμενων χώρων, από τους μηχανισμούς περίφρουρησης και τα φυλάκια αστυνόμευσης μέχρι τα σχέδια για ανάπτυξη του Α.Π.Θ., από τις σκούπες μεταναστών και τις δηλώσεις Πρετεντέρη για «άπλυτους καταληψίες» μέχρι τον Sarkozy που δήλωνε πως θα «καθαρίσει» τα banlieues από τα «gascaille» (αλήτες, καθάρματα, αποβράσματα, κατακάθια της κοινωνίας) με ατμοκαθαριστή, από τις αξιώσεις για καθαρούς έλληνες μαθητές στις παρελάσεις μέχρι τις παντός είδους εθνοκαθάρσεις, οι πολιτικές καθαρ(ι)ότητας σε κάθε τους μορφή, σκοπό έχουν να καταστέλλουν την ελεύθερη έκφραση και δημιουργία και να πειθαρχούν την ανθρώπινη δραστηριότητα στα κανονιστικά πλαίσια της καπιταλιστικής αποστείρωσης. Οι φλυαρίες περί ομορφιάς και υγιεινής δε μας αγγίζουν καθώς ξέρουμε πολύ καλά πως η κοινωνία που ζούμε δεν καλλωπίζεται αλλά ανατρέπεται. Είναι λοιπόν επιλογή αλλά και ανάγκη μας να θέτουμε την έκφραση και τη δράση μας έξω από τα «καθαρά» πλαίσια που οι πολιτικές σας καθορίζουν...

Το σχέδιο καθαρότητας του πανεπιστημίου έχει και πολύ σοβαρότερες προεκτάσεις, τις οποίες τα δύο τελευταία χρόνια ζήσαμε σε όλο τους το μεγαλείο. Μερικά απλά παραδείγματα είναι η διάλυση του χώρου του στεκιού στο πολυτεχνείο, το σφράγισμα με τη βία του υπόγειου στεκιού της ιατρικής, οι συνεχείς επιθέσεις σε αυτοοργανωμένους χώρους όπως το στέκι στη φιλοσοφική και το στέκι στην ιατρική, και εκτείνονται μέχρι τα σχέδια για ανάπτυξη, κατασκευή χώρου πάρκινγκ και τη βίαιη εισβολή των έργων της ΑΤΤΙΚΟ Μετρό Α.Ε. στο χώρο του πανεπιστημίου.

Δεν είναι τυχαίο. Η καθαρ(ι)ότητα είναι μια από τις προφάσεις της εξουσίας για να δημιουργήσει και να απομονώσει κοινωνικά κομμάτια, προσπαθώντας μάλιστα να συσπειρώσει την υπόλοιπη κοινωνία εναντίον τους. Όμως τα συνθήματα στους τοίχους είναι τεκμήρια της ύπαρξης και κίνησης ανθρώπων έξω από τα όρια της αδιάκοπης κίνησης του κεφαλαίου και των πολιτικών του.

Και επειδή πέρα από όλη την άλλη βρώμα που κουβαλάμε και διασπείρουμε, έχουμε και βρωμόστομα θα τελειώσουμε με ένα παλιό καλό σύνθημα:

**Η ΚΑΘΑΡΙΟΤΗΤΑ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΠΛΑΝΗ
ΣΚΑΤΑ ΣΤΟΝ ΤΑΦΟ ΤΟΥ ΠΑΠΟΥΤΣΑΝΗ**

**Βρωμιάρηδες φοιτητές/-τριες Ιατρικής Α.Π.Θ.
λέσια, μπιχλιάρηδες και λοιποί βάνδαλοι**